

[Ib Thyregod.]

nu har fundet sted, skal jeg i hans sted redegøre for vort syn på lovforslaget og de ændringer, som nu foreligger.

Årsagen til lovforslagets fremkomst er jo den eksplosive udvikling, som har fundet sted i de senere år med øget sommerhusbyggeri langs vore kyster, navnlig i Nordsjælland. Med den forøgelse af levestandarden, der har fundet sted i de sidste 10 år, og den øgede motorisering er der ingen tvivl om, at denne udvikling — det, som man i Sverige kalder dobbeltbosætning — vil fortsætte, og at presset navnlig i Nordsjælland vil øges. Efter de foreliggende prognoser for befolkningstilvæksten i Danmark i de kommende 40 år regner man med, at befolkningstallet omkring år 2 000 vil udgøre 6 millioner, hvoraf ca. 5 millioner vil være bosat i byer og halvdelen heraf i Nord- og Nordøstsjælland. Det vil sige, at der inden for de 40 år skal fremskaffes ca. 1/2 million boliger, medens der inden for rammen af eksisterende og foreslåede byudviklingsplaner kun kan rummes ca. 150 000 boliger. Hertil kommer problemet med erhvervsvirksomheder.

Det er derfor vigtigt, at den fremtidige udvikling sker på forsvarlig måde, og at lovgivningen bygges op således, at dette sikres. Ud fra dette syn skete lovændringen i 1959, hvorved der skabtes hjemmel for oprettelse af fredningsplanudvalg bl. a. i Nordsjælland. Men denne lovændring har vist sig ikke at være tilstrækkelig. Det er derfor naturligt, at man fra folketingets side nu på ny må se på spørgsmålet om en eventuel ændring af denne lovgivning.

Vi har i øjeblikket en række love af betydning for dette spørgsmål. Foruden naturfredningsloven, som vi her behandler, har vi byplanloven, byudviklingsloven, landsbygge-loven, vejbestyrelsesloven, kystfredningsloven og en række andre, og tilsvarende har vi en række myndigheder, fredningsnævn, byplannævn, egnsplansekretariat, amtsbygningsråd, vejbestyrelsesudvalg, den kommitterede i byplansager o. s. v., foruden naturligvis de kommunale og amtskommunale råd. Der er her kun nævnt nogle enkelte af de myndigheder, der beskæftiger sig med forskellige sider af det her omtalte problem. Dette medfører, at alle udstyknings- og byggesager vanske-

liggøres, og den højtærede landbrugsminister har derfor nedsat et udvalg for at fremme udstyknings-sagernes behandling.

Hvad ville en rationel løsning af hele dette spørgsmål være? For os må det være naturligt at sige, at hele denne lovgivning burde koordineres i et enkelt lovværk, og at myndigheden burde centraliseres hos enkelte organer i stedet for som nu hos en række forskellige organer uden tilstrækkeligt samarbejde med hinanden. Det virker i høj grad fordyrende og forsinkende.

I stedet for en sådan koordinering, som vi har ønsket, er man med dette lovforslag gået den modsatte vej, idet man som omtalt i ændringsforslag nr. 12 yderligere komplicerer spørgsmålet ved at give fredningsnævnet byplanmyndighed, skønt man i landsbygge-loven, der for nylig, nemlig den 1. april, er trådt i kraft, har oprettet særlige amtsbygningsråd, der skal tage sig af spørgsmålet om udstykninger, derunder udstykninger til sommerhuse. Et forslag fra vor side under udvalgsbehandlingen om at lade amtsbygningsrådet supplere med en speciel fredningskyndig har ikke haft flertallets interesse i denne sag.

Jeg vil gerne nævne, at den højtærede boligminister, da landsbygge-loven blev gennemført i folketinget, nævnte, at han var villig til at arbejde for en sådan koordinering af den gældende lovgivning. Men vi er altså ikke kommet spørgsmålet nærmere. Vi er derfor principielt imod denne bestemmelse og har stillet ændringsforslag nr. 10, hvorefter bygningsmyndighederne i de i bestemmelsen omtalte tilfælde skal give meddelelse til fredningsnævnet, der derefter har 4 ugers frist til at rejse frednings-sag. Ønsker man ikke at supplere bygningsmyndighederne med fredningskyndige, er dette i hvert fald den rationelle fremgangsmåde. Der sikres fredningsnævnet adgang til at rejse fredningssag, hvis det pågældende areal er naturfredningsværdigt, og der sikres ejeren en afgørelse, inden for en rimelig tid. Hvis man ser på flertalsforslaget, vil man se, at dette er skærpet i forhold til det oprindelige forslag, idet ordene „større samlede bebyggelser“ er erstattet af „bygninger“, således at enhver bygning, bortset fra de udtrykkeligt undtagne — landbrug, skovbrug m. v. — er omfattet af bestemmelsen. Mest afgørende